

mal on ju ka aru veas, tema „kombineerib“ ka, uagu mõni Priidugi. Kui Priidu välja läks, hukkustwad jänedesid üssefossis juttu ajama. Hints ae! ütles Draw, „kas sa tead, misvõrast see Priidu muulle naassliga auqu külje lässe lassit.“ Hints näeratas, mislak end värskete kopsustate veale selili ja ütles: „Kumal oled sina ka! Ega see naasskel ei olnud, see oli püss. „Mis sa lori ajod.“ Idbewatas Pulber, „minua nāgin ise, et see riist naasskel oli.“ „Oige jaab, Pulber.“ ütles Paos, „muull on praegu suul veel auqu sees, mis pärast püssilaskmisi siidse topiti. „Oiquus, õiquus!“ karjusid teised. Hints tabtas vastata, aga lõttis Laossa kurja uangu ja jäi wait. Oligi hea, fest räätsmine on bõbe, waitolemine luld.

Friedrich Knopfi tuures oli tāna suur lõuna föömaaeg. Leonora oli föögid ka seda riisi walmistamud, et seegi üteldi ei wðinud, et nad baltrad oleks olnud. Nende heasdusest onti seega märgu, et väga tugewaste föödi. Wana apteegi herra oli lõbusa jutuga mees ning oksas ka parajal ajal mõnusa nälja lõna sekka wisata. Nii ütles ta ka tāna, kui ta enne piika eeskõne Leonora osaruse sobta oli pidanud ja waprat verenaist maja ubkuseks ja mehe auustäheks siitund: „Söögem föbrad aegamööda, aga föögem — palju!“ See wirtgutus oli waprake verenaisele just meelet mööda. Siin viab kalendri tegija verenaisestest mitagi awaldoma, mis just nende laitus ei ole. Kopifaga läirad nad ibnusfalt ümber ning weeretawad teda enne kümme korda veus ümber, kui nad ta välja ajanowad, aga kui neil kalliks pidu föömaaeg on walmistatud, siis nõuowad nad, et pidulised wiimse faloluukese ära fööma viawad, ning õnnetus sellele mehele, kes fööna föögi isuga niisuguse vidu laua juure istub! Meie övetlose verenaine lisas apteekri nälja sademe veale juure: Mu herrat, ma röömustan üli wäga, et Teie hea föögi isu laosa toonud olete. See on mu suurem meeles hea. Äga muull on veel üks uudis, mis ma lauale sandma saan ja mu rööm saaks veel suuremaks minema, kui auustatud wðerad tema üle õrafantamise otsusestekitwad.

„Oi, oi, proku Leonora, mis uudis jee on?“ Päris tohter kobe järele.

„On saladus, funni ta veel laual pole,” vastas verenaine.

Nüüd arwas ka Priidu paraja aja olema, õõtri weeri mööda oma tulewast imetegu enne kuulutada ning pajatas: „Zab, auustatud idbrad! Saladust on idigil pool. Suur on see imestamine igaford, mis übe suure saladuse ilmu-mise juures sündib. Nii on see asti ka teaduslindudes asjades. Hooljad uutijad ei awalda enne vma saladust, kui neil asti põhjani läbi latsitud ei ole. Ka mina teen ühe uurtimise töö juures mõnda aega tegemist ning looban, et Teie, mu auustatud wðerad, mõne pääwa pärast oma filmadega midagi nähva saate, mis sin linnas enne Teid ega mind veel seogi ei ole kuulnud ega nähinud.

Leonora tūsjas Priidut jälle natuse ja ütles sala: „Kuule, ära hafka jälle pilli ajama!“

Priidul sai nüüd ka veel natuse pohaks ja ta ütles: „Armas Leonora, sina saad ka sedasama imet nähva ring jüs jaob sulle su sala noomimine häbi tooma. Ma ütlen: ehmatusega saad ja mind auustama!“

„Kuulge! Kuulge!“ ütles madam Birke.

„Kas Teie mõne uue põhjusoluse wði elemendi olete õisse leidnud?“ tūsis apteeker.

„Seda full mitte，“ vastas Priidu, „aga asti on veel palju tähtjam ning minu nime saavad ajalehed ühes teise kuusla mehe nimega nimetama ning meie linna kodanikud saavad — kui neil asjast diget arusaomist on — mind kahliemata kas omats auukodanikus ehk linnawolinikus walima. Ja talurahwas saavad nágema, et nende linnas mitte ilma oegu üüs Schleswig-Holsteini jugust mees ei elu. Siis saate ka Teie, mu herrat ülemia, mis Teie mu uurtimise sobta mitte ülemata ei wði jäätta.

„Rülap’ see üts rneline uudis issa saab olema!“ rõhatas tohter.

„Ja tarvis oleks fa niisugust tähtsat aja，“ ütles